

чувалъ се само равномѣрниятъ, ритмиченъ тропотъ. Жално изписквалъ кавалѣтъ и млѣкзалъ. За минута всички съ въздишка устремявали очи нагорѣ, дѣто между голѣмитѣ дървета се губѣли нѣколко сѣнки.

Изъ селото бързо се разнасяла мълвата: Стефанъ дохождалъ, Стефанъ свирилъ на хорого. Дочузала и тя, злочестата му майка и когато послѣднитѣ моми и булки се прибирали отъ чешмитѣ, по стрѣмния бѣзиръ къмъ кориитѣ, пристѣпвала приведена черна сѣнка. Това била майка му. Момитѣ се спирали и чували да долита до тѣхъ сърцераздирателниятъ викъ на клетата майка, която горко зовѣла своя синъ... И когато въ хладната сутринъ на другия день Стефанъ и дружината му стояли, скрити подъ клонати буки, прѣкарвали нощта подъ тѣхния покривъ, далечъ по голитѣ сипеи, тѣ съгледали, черна, немощна фигура. До тѣхъ достигалъ слабъ, покъртителенъ викъ...

— Стефане, пакъ майка ти, казвалъ единъ.

— Излѣзъ, покажи ѝ се най-послѣ, майка е.

— Ахъ, туй не може да се търпи. И ние майки имаме. Оставили сме ги да чернѣятъ, да плачатъ по насъ. А искаме ние да забравимъ това. Не искаме, тѣхниятъ образъ да ни се явява, А ето всѣки часъ майка ти ни спомня за тѣхъ. Не може вече . . . сърцето слабѣе, куражътъ се губи . . . Стефане, голѣмъ грѣхъ ще сторимъ, ще хвърлимъ, майка ти ще убиемъ . . .

Така говорѣли тѣ, суровитѣ и мрачни хайдути, чиито корави сърца сж били трогнати. Но Стефанъ не чузалъ подпрѣлъ глава на рѣцѣ, стоялъ той замисленъ и тѣженъ . . .

Скоро слѣдъ това той не се показалъ. Горката, никога не узнала, дѣ е самотниятъ му гробъ.

Дѣдо Вѣлю свърши разказа си. Замълчахме и двама. Станахме да си ходимъ. Припадна здрачъ. Душата ми бѣше изпълнена съ картинитѣ на чудния разказъ. Черковната глухо шумѣше. И мене ми се струваше, че виждамъ непозната фигура на майката да пълзи по сипейтѣ, стори ми се, че чувамъ отчаянне и викъ.

Черковната шумѣше. Сѣкашъ, тя разказваше тежката и горка поема на овчаровата тѣга.